

Tuomiolauselma

- 1) Yhteisestä arvonnisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY 90 artiklan 1 kohdassa käytettyjä käsitteitä "mitätöiminen", "peruuttaminen" ja "purkaminen" on tulkittava siten, että niiden alaan kuuluu sellainen rahoitus-leasingsopimukseen liittyvä tilanne, jossa vuokralleantaja ei voi enää vaatia vuokralleottajaa maksamaan vuokraeriä, koska vuokralleantaja on purkanut sopimuksen siitä syystä, ettei vuokralleottaja ole täyttänyt sopimusvelvoitteitaan.
- 2) Tilanteessa, jossa leasingsopimus on päätetty lopullisesti siitä syystä, ettei vuokralleottaja ole maksanut vuokraeriä, vuokralleantaja voi vedota direktiivin 2006/112 90 artiklan 1 kohtaan jäsenvaltiota vastaan saadakseen veron perusteen alennetuksi, vaikka tällaista tilannetta pidetään sovellettavassa kansallisessa oikeudessa kyseisen artiklan 2 kohdassa tarkoitettuna "maksun laiminlyöntinä" eikä siinä sallita veron perusteen alentamista, jos maksu laiminlyödään.

(¹) EUVL C 364, 3.10.2016.

Valitus, jonka Hernández Zamora SA on tehnyt 27.4.2017 unionin yleisen tuomioistuimen (yhdeksäs jaosto) asiassa T-369/15, Hernández Zamora v. EUIPO, 17.2.2017 antamasta tuomiosta

(Asia C-224/17 P)

(2017/C 412/18)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Valittaja: Hernández Zamora SA (edustaja: J. L. Rivas Zurdo, abogado)

Muut osapuolet: Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO) ja Rosen Tantau KG

Unionin tuomioistuin (seitsemäs jaosto) on 19.10.2017 antamallaan määräyksellä hylännyt valituksen.

Kanne 5.5.2017 – Euroopan komissio v. Unkari

(Asia C-235/17)

(2017/C 412/19)

Oikeudenkäyntikieli: unkari

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: L. Malferrari ja L. Havas)

Vastaaja: Unkari

Vaatimukset

Komissio vaatii unionin tuomioistuinta

— toteamaan, ettei Unkari ole noudattanut Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 49 ja 63 artiklaan sekä perusoikeuskirjan 17 artiklaan perustuvia velvoitteitaan, koska se on ottanut käyttöön lainsäädännön, jolla poistetaan viljelysmaita koskevat hallinta- ja käyttöoikeudet, ja

— Unkari on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komission mukaan kyseinen Unkarin lainsäädäntö, jolla rajoitetaan ilmeisen suhteettomasti hallinta- ja käyttöoikeuksia maa- ja metsätalousmaihin, ei sovellu yhteen Unkarilla Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 49 ja 63 artiklan sekä perusoikeuskirjan 17 artiklan perusteella olevien velvoitteiden kanssa.

Hallinta- ja käyttöoikeuksien poistaminen lainsäädäntöteitse muodostaa SEUT 49 artiklaan perustuvan sijoittautumisvapauden rajoituksen. Näin on erityisesti sen vuoksi, että hallinta- ja käyttöoikeuksien poistamisesta aiheutuu, että näiden oikeuksien siihenastisten haltijoiden on mahdotonta tai erittäin vaikeaa perustaa sivutoimipaikka Unkariin (tai saada siellä viljelysmaiden käyttöluupa) harjoittaakseen siellä toimintaansa ja edistääkseen taloudellista ja sosiaalista vuorovaikutusta unionissa itsenäisen ammatinharjoittamisen alalla. Komission mukaan hallinta- ja käyttöoikeuksien lainsäädäntöteitse tapahtuneella poistamisella tehdään sijoittautumisvapauden käytöstä vähemmän houkuttelevaa.

Kyseisellä Unkarin lainsäädännöllä vaarannetaan myös pääomien vapaa liikkuvuus, koska se vaikuttaa estävästi ja rajoittavasti sellaisten henkilöiden, jotka eivät ole Unkarin kansalaisia, haluun tehdä sijoituksia Unkarissa sijaitseviin kiinteistöihin. Lainsäädäntö vaikuttaa siten, että olemassa olevien hallinta- ja käyttöoikeuksien arvo alenee, mikä sekin on pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitus.

Unkarin lainsäädäntö aiheuttaa välillistä syrjintää, koska sillä diskriminoidaan henkilöitä, jotka eivät ole Unkarin kansalaisia.

Kyseisten vapauksien rajoittaminen ei ole perusteltua. Se ei ole perusteltavissa perussopimukseen nojautuvilla syillä eikä Unkarin hallituksen menettelyn kuluessa esittämällä muilla syillä.

Komissio ei voi yhtyä etenkin niihin Unkarin hallituksen esittämiin lausumiin, joiden mukaan kyseinen rajoitus olisi tarpeen lainvastaisen tilanteen korjaamiseksi. Komissio katsoo, ettei yleistä oletusta – jota ei ole todennettu konkreettisesti yksittäistapauksessa – jonka mukaan kaikki ulkomaalaisten tekemät, Unkarissa sijaitsevia viljelysmaita koskevat hallinta- ja käyttöoikeussopimukset ovat hallinta- ja käyttöoikeuksien myöntämisen vuoksi lainvastaisia ja pätemättömiä, voida hyväksyä. Hyväksyä ei voida myöskään perustelua, jonka mukaan lainvastaisuus voidaan kunkin hallinta- ja käyttöoikeussopimuksen osalta päätellä siitä, ettei ennen vuotta 2002 voimassa olleiden säännösten edellyttämää valuutanvaihtolupaa ole olemassa.

Unkarin säännöksillä käyttöön otettu rajoitus ei sovellu yhteen oikeasuhteisuutta koskevan vaatimuksen kanssa, koska sillä ei voida saavuttaa haluttuja päämääriä ja koska sillä lisäksi mennään hyvin paljon pidemmälle kuin näiden saavuttamiseksi on tarpeen.

Unkarin lainsäädäntö ei sovellu yhteen oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteista johtuvien odotusten kanssa eikä sillä taata asianmukaista korvausta niille, joille on aiheutunut vahinkoa sillä käyttöön otetusta hallinta- ja käyttöoikeuksien poistamisesta.

Komission mukaan kyseinen Unkarin lainsäädäntö on ristiriidassa perusoikeuskirjan 17 artiklassa taatun omistusoikeuden kanssa. Sillä puututaan tietyissä tapauksissa omistusoikeuteen esimerkiksi silloin kun kyseinen rikkominen ei liity omistamisen muodostavaan kolmeen seikkaan (käyttö- ja hallintaoikeus sekä määräysvalta).

**Valitus, jonka Irit Azoulay, Andrew Boreham, Mirja Bouchard ja Darren Neville ovat tehneet
28.6.2017 unionin yleisen tuomioistuimen (kahdeksas jaosto) asiassa T-580/16, Azoulay ym. v.
parlamentti, 28.4.2017 antamasta tuomiosta**

(Asia C-390/17 P)

(2017/C 412/20)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Valittajat: Irit Azoulay, Andrew Boreham, Mirja Bouchard ja Darren Neville (edustaja: M. Casado García-Hirschfeld, avocat)

Muu osapuoli: Euroopan parlamentti